

ZNOJ I SUZE ZA ZAGORSKE BREGE

Četvrtak.....ovaj put tek je 13:15!!! Opet malo kasnimo, ali već smo navikli....to je taj tempo, sve u zadnji trenutak. Zabrinut sam. Treba popisati šest brzina, a još nismo ni krenuli prema Zagorju. Honda je opet „spremna“. Koliko je mogla biti. Novi amortizeri su na autu, geometrija je „rješana“, ostaje neizvjesnost tog zadnjeg kraja. Nemiran je, bacaka se na sve strane, kao da su japanski konji poludjeli. Ma ukrotit će ih Reno....on to može i zna.

Samo popisivanje i provjera „radara“ prošlo je u najboljem redu. Samce u oba smjera poznajemo oboje. No, Golubovec i Matenci(u kontra smjeru Vučak i Lobar), za Reneka su totalna novost. Ja sam ih upoznao daleke devedesetsedme. Ostali su mi u lošem sjećanju, puno sam puta te devedesetsedme, pričao sa njima na nekom nerazumljivom jeziku(dušu sam izbacio iz sebe)!!!

Pokazalo se da su nam „legli od prve“. Jedino je Reno bio malo zabrinut: „Golubovec će biti čista jurnjava“!

Svratili smo i do „Rally-babe“...najpoznatijeg kafića u Zagorju. Trebali smo osvježenje. Domaćini su nas srdačno dočekali, uostalom kao i uvijek. Vozeći se prema Zagrebu, dogovorili smo se da u rally idemo lakšim i sigurnijim tempom.

Petak. Dan za verifikaciju i tehnički pregled, te svečani start u Stubakima. Honda je došla na kotačima do Zagorja...skinuto je prokletstvo odustajanja na etapi(opa. Kumrovec).

Prošli smo startnom rampom, i krenuli prema Mariji Bistrici, gdje će Honda prespavati do subotnjeg jutra.

Subota. Naš izlaz iz servisa je u 08:08! A naš startni broj je 8! Kakva igra brojeva. Taj dan nismo mogli biti loši, brojevi igraju za nas. Kacige su na glavi....Hjuston, se čujemo....5,4,3,2,1.....kreni.....50 L2+ 70,D3 pazi rinzol u L5 odmah D4 u L4 šoder D5.....to je bila prva kombinacija na kojoj sam shvatio da će to biti jako

brzi dan...i dobro da sam to osjetio odmah, kak bi se reklo, trenutno kasnim dva zavoja....već smo ih prošli. Ma nemoguće.

Uz Renekovu pomoć, brzo sam uhvatio novi ritam , iako sam zeznuo još jednom na tom brzincu, ulaskom u cilj, te pogledom na tablu sa vremenima, sve mi je bilo jasno. Dečki iz klase su nam metnuli dvadesetak sekundi. To je bilo to. Pa kaj su se hitili na glavu?

Smirujemo strasti, te zaključujemo da se prvi mačići bacaju u vodu. Rezultat nam nije prioritet, trebamo ovaj rally voziti, međusobno se „upoznati“, Reno treba osjetiti zadnji kraj, te se donekle sigurno dopelati do cilja. It is OK!!!

Idući brzinač je bilo puno bolje. Dečki iz klase su nam metnuli „samo“ 12 sekundi. Ajde, pa nije kraj svijeta. Konačno dolazimo na „Samce-kontra smjer“. Tu bi trebalo biti još bolje. I bilo je. Barem meni, z desnega zica. Niti jedan zajeb, sve na vrijeme pročitano, Honda se zvija i upija zavoje sam tak. Letimo. A na poznatoj ravnicu....D4+ 800 jump L6 200 D6 300 L5 150.....Reno šalta šestu i puni gas...preletili smo tu ravnicu...obljeva me znoj, koncentracija je na visokoj razini, to je to....uletavamo u cilj, predajem karton na upisu....osjećam slabost, curi mi iz očiju, ekipa iz klase nam je opet metnula, Bumar 5 sekundi, a Sertić 14. Reno veli da je bilo ok, i da u idućem krugu ovaj brzinač idemo barem 10 sekundi brže. Mora da se šali, pa gdje će ih naći.

Sva sreća, idemo prema servisu, malo ćemo srediti emocije. Jer meni curi iz očiju. Ja cmoljim ko mala beba. Pita Reno: „jel to znoj“?. Ne Reno, to su suze radosnice...emocije su potekle iz oka. Iako mi je i znoj tekel niz leđa. Nije mi to jednostavno opisati i objasniti, ali jednostavno sam osjetio da je to-to. Pa kaj, i veliki dečki plaču.

Osjetio sam brzinu, osjetio sam kako auto diše, kak se zvija i upija....i plod toga su suze zvane emocije. Kratko i jasno...**ZNOJ I SUZE ZA ZAGORSKE BREGE.**

Idući krug na Golubovcu skidamo svoje vrijeme za 15 sekundi...to je bio dovoljan dokaz koliko smo u prvom laufu bili „loši“. Znojenje se pojačava, ne samo zbog ubrzanja, već i zbog vanjske temperature...poprilično je zagrijalo, a još nismo niti na pola rally-a. Curi nam znoj, ali meni ne i suze.

Na Matencima 2, radimo prvu veliku grešku, jedan mali spin, ostajemo na cesti, gubimo desetak sekundi, te je to ostao jedini brzinač na kojem nismo uspjeli popraviti vrijeme. Na „Samcima-kontra smjer“, dajemo si 5 sekundi...ne deset kao što je Reno obećao, ali ipak dovoljno da znoj krene niz leđa, barem meni...suza opet nema, ali zadovoljstvo je tu.

Vrijeme je za „regruping“ i servis, te okretanje smjera. Dobrodošla okrijepa u krutom i tekućem stanju.

Još jedna zanimljivost dešavala se u „pauzi“: Naš klupski Mađar imao je problema sa diferencijalom na svom Miceku, a priliku da pokaže svoju sportsku solidarnost imao je Niko Pulić. Nesebično je „iznajmio“ diferencijal svog Lancera, koji nije mogao dalje u utrku(bolio ga je krov). Svaka čast Gosparu. To je ta rally-aška solidarnost.

Okretanjem smjera, uvjeti na brzincima su se zakomplicirali. I tu je Reno pokazao svoj talent. Šoder iz kontre znalački je koristio, te smo uz moje sve bolje „kormilarenje“, polako počeli sustizati ekipu iz klase. Ej Reno, koja si ti faca. Da, Reno je faca! U drugom krugu „kontre“, skidali smo si po pet-šest sekundi, a zadnji Lobar skoro deset.

Ne prateći vremena, nismo imali filing koliko smo blizu, a na kraju rally-a je to na kraju ispao sasvim solidan rezultat. Trinaesto mjesto generalke možda i ne zvuči kao vrh, ali je drugo mjesto u klasi sasvim ok.

Bitnije je u cijeloj priči slijedeće: startali smo, vozili se „cijeli dan“, ubrzavali se, „upoznali se“ sa Hondom, i na kraju stigli do cilja, naravno u nadi da **ZNOJ I SUZE ZA ZAGORSKE BREGE** nisu bile jedine ove sezone, te da će Honda biti još spremnija na idućim natjecanjima.

I za kraj: **VELIKO HVALA NAŠIM ČLANOVIMA I PRIJATELJIMA KOJI SU NAS BODRILI UZ BRZINCE!**

Rene v.r.

Kompletnu fotogaleriju možete vidjeti ovdje:
<http://www.deltasport.hr/multimedija/foto.htm>